

De installatie van de Argentijnse kunstenaar Adrian Villar Rojas maakte de Oude Kerk tot een mysterieus doolhof. Het leek me de ideale setting voor een experimentele larp. Deze avond was nadrukkelijk geen performance, het belangrijkste was dat deelnemers onderling het spel speelden en niet dat zij bekeken werden als performers. De groep deelnemers (zo'n 25) was dan ook groter dan het publiek dat later aanhaakte.

In de workshop in de Sebastiaanskapel gaf Susan eerst een warm up en werd een taal aangeleerd op basis van klanken en geabstraheerde woorden. Met stem- en beweging-oefeningen leerden de larpers hoe onderling te communiceren, en via de materialiteit van het gebouw (geur, akoestiek, aanraking) en kleine 'magische' objecten (zoals stenen, takjes, zelf meegebrachte voorwerpen). De workshop zorgde ervoor dat verschillende zintuigen sterker geactiveerd werden. Na de workshop 'verstopten' de larpers zich op verschillende plekken in de installatie van Villar Rojas, ze kregen een zaklampje mee om zich te oriënteren. Toen de deuren opengingen communiceerden ze eerst naar elkaar door geluiden te maken vanachter de installatie (wat er nogal wild aan toeging), en vervolgens subtieler door met publiek objecten uit te wisselen en hen toe te laten in het hoogkoor. Het is een van de meest vervreemdende ervaringen die ik heb gehad in de Oude Kerk, omdat de larpers in een paar uur tijd daadwerkelijk tot andere 'wezens' of personages leken getransformeerd. Onder zachte begeleiding werden ze op het einde door Nina en Susan uit hun rol gehaald, en werd er nagepraat met een drankje.

- Radna Rumping, curator